

Şubat Güncesi

– Nar-ı Çiçek · 17 Şubat 2016

Kimse bilmez...

Bir şiir yahut söz okursun ve kederinle tam da alnının ortasından vurulursun..

Hikâyesini kendi mi yazar insan bilmiyorum ama kaderini az buçuk yaşadığını bilirim..

Hani ne yapsa insan olacağı önüne geçemez ya ve " olacağı varmış kader işte " sözüne teslim ediverir olanı..

O misâl.

Nedamet ve ölüm...

"Yâr deyince kalem elden" düşüyorsa ölüm deyince de benim o içimdeki boşlukta beyhude tövbe sancıları çekmem doğaldır..

ki hayat insan gibi yaşanamadı bırakın layığınca ölelim diyorum..

Lâ'kin

Lakin şu zaman da öyle olaylar vuku buldu ki dil bırak lâl olmayı tövbe seranatlarında af dileyip çare aramalı.

Zira ne demişti bir düşünür "çaresizseniz, çare'sizsiniz " ...

Öyle... ağulu bir su artık hayat.

Nedendir bunca sızı sol yanımızdaki? Bir anne şefkâti büyütmedi mi hepimizi de...

Anlamıyorum!

Ve hep diyorum, anlam veremiyorum insanların neler yaptığına ve ürperiyorum yapacak oldukları dengesizliklerden.

Öyle bir zamana getirdi ki zamanı insanoğlu, bunu kendine kendi bile izâh edemiyor artık..

Binlerce hayat ya da insan mağduru insanlar topluluğuyuz vesselam...

Su gibi, sel gibi umarsız..

Ütüsüz gömlek gibi, mideye dokunan kaçak sigara gibi vs..vs...

Düşünüyorum yine çıkamıyorum düştüğüm anlam çukurlarımdan.. Anne diyorum ardından, bir duâ ile

değişir mi bunca kurulmuş bozuk düzenler?

Kâlbim sızlıyor sonra..

Yanıyor...

Acı'yor..

-Şubat'tandır diyorum.

Yokluğu biliriz ve alıştık da annesizlik bir başka ağrı..

Sanki, sanki yükseklerden kendini aşağıya atarken ki korku ve bu korku ile bir ömür yaşamak..

Zor velhasıl kelâm..

Alışamıyor insan bu koca boşluğa.. Öyle bir sızı.. Kalbinde oluşan kor bir volkan..her geçen gün patlamaya daha çok hazır..

Ve çıkmaz bir sokak u'mutsuzluğu..

Özlemimin od'unda kavruluyorum sonra..

Sonra

göçedenlerimiz diyorum, bırakalım cennetlerinde beklesinler bizi ki bizler, onlar cennetler diye içimiz hüzünlü de olsa rahat..

Ve bir de ciddiye alınmayacak kadar hafiftir diyorum hayat kendime. Ağırılık yapan insanlardır..

Bunu da öğrendim vesselam.

Evet bir şiir yahut söz okursun ve kederinle tam da alınının ortasından vurulursun..

Vurulduğum o cümlelerin başındayım hâlâ...

Yanmak şimdiler de hepimizin ortak sevinci. Bir tek kırılmalarımızın sesin de duyuyoruz birbirimizi..

Oysa yaramızı taa bin şiir öteden bile tanıyorduk aslında, ne acı bunca yabancı duygu ile uzaktan bakmak yanmalarımıza...

Âh pencereimin kapalı kalan yanı.. Güneş de var.

Umudu unutma..

Kâlbim sızlıyor sonra...

Yanıyor..

Acı'yor.

-Şubat'tandır diyorum...

Şubat'tan..

Z. Nâr / Şubat 2016